Є різні ватри. Є ватрИ,
що з довгими прийшли ночами.
Горять в снігах під небесами
на голому джубрі гори,
горять немов між нами.

Ти —

по той бік полум'я.

Несила

очей від нього відвести.
Мене ти забуваєш, мила,
бо думаєш лише про те,
про що це вогнище захоче.
І тільки не заплющуй очі,
допоки виє і мете.

Є різні ватри. Йду до тих,
що відпадали нам весною,
і не між мною і тобою,
а скрізь, де камінь над водою
і ми — у водах молодих.

Є різні. Є, що до зорі
любилися, вони до рана
померли —

то ватри на Йвана,

а не під снігом на горі.

Є різні. А були й такі,
які не мали б відпадати.

Та не твоя вина.

Знайшла ти

моє обличчя в темноті.

Є різні. В них свої права
на серце стомлене й скажене.
Лиш мама щоб була жива.
Вона ще молиться за мене.

Є різні ватри. Але я
люблю осінні, вечорові,
коли шарпнеться голос крові
в багатті мудрім, як змія.

…На Спаса,

вдосвіта,

в димах

навколо церкви й серця свічі
горіли.

Ти і в цім сторіччі

пройшла —

немов по тих свічках.

А в ці осінні вечори
заносиш до комор молОка,
де скине шкіру тьма стоока,
бо вже горять мої ватрИ.